

[Formanden]

tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 211:

Forslag til lov om opholdstilladelse for statsløse palæstinensere fra Libanon.

Af Elisabeth Arnold (RV) og Marianne Jelved (RV).

(Fremsat 28/1 92).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 5 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 50:

Forslag til folketingsbeslutning om udvisning af statsløse palæstinensere.

Af Pia Kjærsgaard (FP) m.fl.

(Fremsat 28/1 92).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling**Justitsministeren (Engell):**

Vi står i den noget usædvanlige situation at skulle behandle to forslag, som begge vedrører de statsløse palæstinensere, der opholder sig her i landet, men forslagene har unægtelig ganske modsatrettede fortegn.

Jeg vil med det samme slå fast, at regeringen ikke kan støtte nogen af forslagene, og det vil jeg også gerne begrunde meget klart:

Det lovforslag, som Det Radikale Venstre har fremsat, har efter bemærkningerne til forslaget som baggrund, at der er opstået en uholdbar situation for de statsløse palæstinensere fra Libanon, fordi de har opholdt sig meget længe her i landet i forbindelse med behandlingen af deres ansøgninger om opholdstilladelse.

Jeg vil gerne understrege, at jeg er enig med forslagsstillerne i, at det er særdeles beklageligt, at sagsbehandlingstiderne i asylsager kan udstrækkes så langt, som det er tilfældet efter

det gældende system. Det er netop også baggrunden for, at jeg har taget hele spørgsmålet om sagsbehandlingsprocedurerne op som et af de væsentligste punkter i det oplæg til en ny udlændingepolitik, som jeg har fremlagt, samt i den redegørelse, jeg afgav til Folketinget den 11. november sidste år om udlændingepolitikken. Også i forbindelse med den redegørelsesdebat, vi havde i Folketinget den 27. november 1991, omtalte jeg de uheldige konsekvenser, som det nuværende, tunge sagsbehandlingssystem medfører.

Det er ikke i første række sagsbehandlingstiden i første instans, dvs. i Direktoratet for Udlændinge, der ligger på gennemsnitligt 3-4 måneder – eller for den sags skyld behandlingen af klagen til Flygtningenævnet, der gennemsnitligt tager ca. 3 måneder yderligere – som giver anledning til de store problemer. Jeg mener, at disse sagsbehandlingstider er acceptable, hvis vi fortsat – og det er der et bredt ønske om – skal sikre en både forsvarlig og grundig behandling af sagerne. Problemerne knytter sig mere til de efterfølgende klagemuligheder og ikke mindst til genoptagelsesmulighederne, i hvilke tilfælde ansøgerne allerede én gang har fået en grundig prøvelse af deres sag, og det er disse procedurer, vi skal se på i de kommende politiske drøftelser om udlændingeområdet. Det er derfor også med tilfredshed, at jeg af bemærkningerne til det lovforslag, der er fremsat, kan se, at De Radikale vil være indstillet på sådanne drøftelser. Når man nu peger på det i forslaget, kunne jeg måske godt have ønsket mig, at der var lidt klarere tilkendegivelser af, på hvilke punkter Det Radikale Venstre vil medvirke til ændringer af procedurerne, men det får vi lejlighed til at vende tilbage til.

Som sagt deler jeg forslagsstillerens betænkeligheder ved sagsbehandlingstidernes længde, og jeg er enig i, at vi skal sætte ind på det punkt, hvilket synspunkt forhåbentlig også deles af andre partier i Folketinget, men når det er sagt, vil jeg også sige, at jeg ikke tror, at det kan ske gennem en vedtagelse af dette lovforslag. Sagsbehandlingsprocedurerne må overvejes nøje, men på et mere generelt grundlag, sådan som det også vil ske under de kommende drøftelser, og de uheldige konsekvenser af de lange sagsbehandlingstider kan ikke afværges blot for en enkelt gruppe personer. Lovfor-